

gaar, forekommer ogsaa dette mig at lide af stor Uklarhed. Det er vel udtalt af den høitagtede Indenrigsminister og Flere, at den Afgang, som derefter skulde aabnes Næringsbrugere til Mølleanlæg, gjælder blot for saadanne i Kjøbstæderne, men ikke for Landet. Jeg vil gjerne tilstaae, at de, som ere velbekjendte med Forholdene, ogsaa ville komme til dette Resultat, men efter som Loven lyder, skulde man rigtignok troe, at denne Bestemmelse ogsaa skulde gjælde for Landet, især da den staaer i umiddelbar Forbindelse med den foregaaende Passus af Paragraphen, som just taler om Jordbrugene. Forsaavidt det menes, at det med Hensyn til Kjøbstæderne ikke er noget Nyt, naar der saaledes aabnes Næringsbrugere Afgang til at anlægge Møller, er det nu udtalt af den høitagtede Indenrigsminister, at disse Bevillinger ikke have været i Brug i Kjøbstæderne før den Tid, da Consumtionen blev ophævet, altsaa kun for kort Tid siden, og der kan altsaa kun være meddeelt saa Bevillinger af det Slags og under visse Betingelser, nemlig til Fordeel for høit betydelige Næringsbrugere; men, da disse Betingelser kun ere lidet bekjendte, er det upaatvivleligt, at en Lov, der er affattet saaledes som den foreliggende, vil lede til at vække Forventninger hos alle Næringsbrugere om, at de kunne faae saadan Bevilling, naar de forresten troe, at de kunne være tjente dermed, og dette vil have til Følge, at der kan opstaae særdeles ubehagelige Collisioner for Regjeringen, hvis den vilde søge at holde igjen dermed. Naar det er yttret af den ærede Ordfører, at der ved Loven skulde være gjort nye Indskrænkninger i den Afgang til Møllerrettighed i Kjøbstæderne, som hidtil har fundet Sted, tvivler jeg meget paa, at det virkelig er Lovens Mening, thi hele den vedkommende Paragraph omhandler efter dens Sammenhæng blot den Berettigelse, man ifølge Loven kan erhverve til at male til eget Brug, den giver her en nærmere Bestemmelse med Hensyn til Formaling for egen Næring. Men skulde det være Meningen, at der skete en saadan Indskrænkning, som Ordføreren har yttret, vilde jeg ansee det for meget uheldigt, at der ikke i Løbet af de 10 Aar maatte anlægges nogen ny Mølle i Kjøbstæ-

derne, uden netop for eget Næringsbrug, thi det er vistnok hidtil erkjendt, at der i Kjøbstæderne, naar Omstændighederne tale derfor, bør kunne meddeles Bevillinger til fuldstændige Mølleanlæg og ikke blot til Møller til Brug for egen Næring; jeg vilde — siger jeg — ansee det for meget uheldigt, om man istedetfor at der kunde oprettes enkelte betydelige og gode Møller i Kjøbenhavn til almindelig Besnyttelse, skulde indskrænke sig idetmindste i Løbet af disse 10 Aar til alene at anlægge Møller til Næringsbrug, thi saadanne Møller kunne i Almindelighed ikke blive meget betydelige, og da de alene maae beroe paa Omfanget af de Nænds Næringsdrift, som faae saadanne Bevillinger, er deres Subsistens meget usikker. Jeg troer derfor at maatte stemme mod denne Paragraph, saaledes som den er kommen fra Folkethinget, deels fordi den lider i en ganske mærkelig Grad af Uklarhed i alle Henseender, deels ogsaa fordi den gjør Møllernes Stilling meget betænkkelig. Jeg indrømmer vel ganske hvad den høitagtede Indenrigsminister har sagt, at der ikke vil blive saa mange Næringsbrugere, som man maaskee forestiller sig, der vilde gjøre Brug deraf; jeg troer ikke, at der vil være mange Næringsbrugere, der vilde finde sig tjente dermed; men det er naturligt, at en Lov som denne bliver foruroligende for adskillige Medborgere; den ødelægger deres Credit og deres Eiendommes Værdi og har dog maaskee ikke synderlig Virkning med Hensyn til det Diemed, som man derved vil opnaae, og jeg anseer dette derfor for en aldeles utilraadelig Bestemmelse. Jeg stemmer altsaa, hvad denne Paragraph angaaer, for det Endringsforslag, som er gjort af den ærede Minoritet.

Ordføreren: Ja, med Hensyn til de Uttringer, som ere faldne fra den ærede Minoritets Side, kan jeg aldeles henholde mig til, hvad jeg forrige Gang anførte. Det forekommer mig ikke, at han har fremsat nogen yderligere Grund for sin Paaastand, at Møllebruget bliver aldeles givet frit. Det vil jeg fuldkommen indrømme ham, at det var en stor Forandring i de nu bestaaende Forhold, hvis det Sidste var rigtigt, at Mølleneringen var bleven aldeles frit; men det